

háborúztak, aztán sajnálták, és bűnbánatot tartottak. Megígérték Mennyei Atyának, hogy soha többet nem fognak harcolni. Elásták a fegyvereiket a földbe, hogy megmutassák, hogy be akarják tartani az ígéretüket.”

Tibinek hirtelen támadt egy ötlete. „Csináljunk játékból kardokat, és tessük el, és ígérjük meg, hogy nem fogunk harcolni egymással.”

„Oké!” – egyezett bele Marcsi.

Tibi és Marcsi elszedett pár műanyag építőjátékot a gyerekszobából, és mindenféle kardokat csináltak

belőlük. Volt köztük hosszú. Volt köztük rövid. És volt köztük olyan, amelyik sokféle színben pompázott. Amikor elkészültek, Tibi és Marcsi kicipelték a fegyvereiket a nagy előszobaszőnyegre.

„Játsszuk azt, hogy a szőnyeg egy nagy gödör” – mondta Tibi.

A két gyerek leült a szőnyeg mellé. Aztán egyenként letették a kardjaikat a szőnyegre, mintha éppen elásnák azokat.

„Megígérem, hogy nem fogok többet harcolni” – jelentette ki Tibi, amikor az utolsó játék kardot is rádobta a kupacra.

„Én is – mondta Marcsi. – És most már menjünk játszani! Mit akarsz csinálni?”

„Rajzoljunk!” – mondta Tibi mosolyogva.

Marcsi viszonozta a mosolyt. „Utána pedig menjünk ki és játszunk úrhajósat!”

A hét hátralevő részében Tibi is és Marcsi is betartotta, amit megígért. És miután abbahagyták az egymás elleni harcot, a közös játékot is sokkal jobban élvezték. ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utah-ban él.

A „NEMHARCOLÁS” ígérete

Írta: Myrna M. Hoyt

Igaz történet alapján, magyar átdolgozás

„[V]ették a kardjaikat és mind[eln] fegyver[ü]ket... és mélyen eltemették őket a földbe” (Alma 24:17).

Ez a nap fantasztikusnak ígérkezett! Hamarosan megérkezik Tibi unokatesója, Marcsi, és egy teljes hetet marad náluk. Tibi már alig várta, hogy együtt játsszanak, és megmutathassa neki a játékait.

Amint Marcsi megérkezett, azonnal meg is kezdődtek a kalandok. Az első két napon a dinókkal játszottak, és még kalózosat is. Jól szórakoztak. De a harmadik napon már nem mentek ilyen jól a dolgok. Tibi és Marcsi *sem-miben* sem tudott megegyezni.

„Menjünk ki az udvarra, és a fán a házikó legyen az úrhajó!” – mondta Tibi.

„Nincs hozzá kedvem. Inkább maradjunk bent és rajzoljunk!” – mondta Marcsi.

„Bent lenni uncsi!”

„Nem is uncsi! Mindig azt játszunk, amit *te* akarsz. Miért mindig te döntöd el, hogy mit csináljunk?!”

Tibi és Marcsi egyre csak vitatkozott. Már nem szórakoztak valami jól. Tibinek nem tetszett, amit akkor érzett, amikor veszekedtek. Aztán eszébe jutott valami.

„Figyu, Marcsi! – szót Tibi. – Csináljuk azt, amit az anti-nefi-lehiták.”

„A kicsodák?”

„Az anti-nefi-lehiták. Ezek olyan emberek voltak a Mormon könyvében, akik elásták a kardjaikat. Sokat

